

Rodinné bohoslužby na závěr školního roku 2012/2013

Milé děti a mladí přátelé, sestry a bratři, sešli jsme se dnes ve svém sboru především proto, abychom poděkovali Bohu za celý končící školní a akademický rok, že nás Hospodin provázel a chránil, dopřál nám mnoho úspěchů a radosti, ale také nás posiloval v nemoci nebo starostech a problémech. Společně Boha chválíme veselými písněmi a různými hudebními nástroji. A současně chceme prosit o Boží ochranu v době letních prázdnin.

Nyní v létě, které v pátek začalo, o prázdninách a dovolených budeme více než jindy cestovat. Také v biblické době lidé hodně cestovali, putovali, ale ne z důvodu dovolené, rekreace (obnovení sil), ne proto, že by tolik toužili jako my dnes poznávat jiné kraje, nýbrž oni tenkrát, v dávných dobách putovali většinou z nutnosti. Hledali nové pastviny pro svá stáda, hledali nový domov, úrodnější kraj, obchodovali nebo před něčím – před někým utíkali – např. před neúrodou, hladem, nemocemi, před nepřáteli... Některé významné biblické postavy putovaly také na Boží pokyn: Abraham /stěhuje se s celou svou rodinou z Cháranu daleko na jih do země izraelské/; Mojžíš /z poklidného rodinného života v Midjánu se musí vrátit do Egypta a vyvést odtud z otroctví svůj národ; a potom se svým lidem putuje Sinajským poloostrovem dlouhých 40 let – žije náročným kočovným životem až do své smrti!/; stejně tak Mojžíšův nástupce Jozue; prorok Eliáš je také stále na cestách – většinou na Boží pokyn prchá celý život před nenávisť krále Achaba a zlé královny Jezábel /tyto příběhy jsme probírali při BH/. A tak bychom mohli ve výčtu jmen pokračovat. Vidíme, že muži i ženy biblických dob měli hodně těžký a náročný život, určitě těžší než my dnes. – Asi o jediné postavě z Bible se dá říci, že necestovala z nutnosti, za obživou, ani před nikým neutíkala, ale vyrazila si na dovolenou – a tou je královna ze Sáby /z Afriky, nejspíše z Etiopie/ - jak jsme o ní slyšeli v našem 2. bibl. čtení. Ta se vydala na dalekou pouť až do Jeruzaléma na takovou dovolenou – na návštěvu k věhlasnému moudrému králi Šalomounovi.

Jak se ve starověku v Palestině i jinde cestovalo? Především pěšky. Těžší náklad vezli prostí lidé na zvířatech – oslech, mezcích, a sami šli vedle zvířete pěšky. /Mezek je kříženec oslice a koně-hřebce. Tito kříženci jsou velmi silní a odolní a bývají využíváni k tahu./ Bohatší lidé jezdili i vozili náklady na velbloudech. Koně byli používáni jen za účelem loveckým a vojenským. Nebo byli koně zapřaženi do lehkých dvoukolových vozů. /Pro zajímavost: Izraelci neměli mosty přes řeky a údolí, aby neusnadňovali vpád nepřátel. Museli řeky brodit!/ Velbloudy měl i Abraham, určitě Jákob, samozřejmě králové, ale i biblický Jób – před svou nemocí i potom zase po uzdravení měl velké množství velbloudů. Dospělý velbloud unese 180 kg a jde i s nákladem rychlostí 13 – 16 km/hod. /to je asi 4x rychleji než člověk/. Pán Ježíš a jeho učedníci chodili pěšky, někdy jel Ježíš na oslovi, který byl nazýván „koněm chudých“. Vzpomenete si na jeho slavný vjezd do Jeruzaléma na oslovi.

My v dnešní době cestujeme jak? ... /Ano, autem, vlakem, autobusem, letadlem... to je báječné./ A chodíme také někdy pěšky? Když ve školním roce spěcháme do školky, do školy, do práce, tak jedeme nějakým dopravním prostředkem, to je jasné. Ale o prázdninách, o dovolené, když budeme mít volno, pohodu, klid a čas, můžeme více chodit pěšky. Pěší

chůze je nesmírně zdravá. Nejen pro naše svaly a cévy, ale i pro plíce, srdce a také pro naši psychiku, dobrou náladu! Můžeme si na pěší výpravy vzít do ruky hůl a vyrazíme jako Abraham nebo Mojžíš s odvahou, vytrvalostí a s důvěrou v Boží pomoc a ochranu. To vám všem přeji.

23. 6. 2013 Praha 4 Krč – J. Buttová